

Arrest

nr. 141 350 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X
Handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 september 2014, alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers (vader, moeder en 2 kinderen) die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 12 juli 2010 België binnen en dienen dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 17 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 26 mei 2011 nrs. 62 197 en 62 198 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 31 mei 2011 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Verzoekers dienen een tweede asielaanvraag in op 14 juni 2011.

Op 8 juli 2011 worden deze aanvragen niet in overweging genomen.

Op 21 juni 2011 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 5 oktober 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 29 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 13 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 13 december 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 13 januari 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen hun integratie zeker duurzame sociale bindingen teweeggebracht zouden hebben, dat betrokkenen vanaf hun aankomst in België ten eerste werk zouden gemaakt hebben van hun integratie in de samenleving, dat zij op heden behoorlijk Frans en Nederlands zouden spreken, dat zij zouden beschikken over uitstekende kwalificaties, dat zij zouden kunnen en zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin, dat betrokkenen zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking en dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen zouden willen steunen en helpen, dat zij gewaardeerd zouden worden als aangename en gedreven personen, onomstotelijk vast zou staan dat verzoekers sociale banden met België zouden hebben, dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat zij gedurende hun verblijf hun centrum van belangen hier opgebouwd

zouden hebben, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielpcedures en hun aanvragen 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen verklaarden in België aangekomen te zijn op 12 juli 2010, zij dienden diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 mei 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 03 juni 2011 en dienden op 14 juni 2011 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 08 juli 2011 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. De duur van de asielpcedures - namelijk 9 maand 29 dagen voor de eerste en 24 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 21 juni 2011 dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 09 september 2011. Op 05 oktober 2011 dienden betrokkenen een nieuwe aanvraag 9ter in die ontvankelijk werd verklaard op 29 februari 2012. Er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 13 december 2013 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken en om betrokkenen af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. Er werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld voor betrokkenen. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkenen wisten dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten. Betrokkenen hebben zich niet bij de gemeente gemeld om de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten af te halen. Op 13 januari 2014 dienden ze onderhavige aanvraag 9bis in.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in België verbleven op geen enkele wijze in aanraking gekomen zijn met het gerecht en zij een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en onmogelijk zou zijn en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Zij hebben echter op geen enkele concrete wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst. De loutere bewering dat zij een trauma zouden oplopen is onvoldoende.

Meester K. stelt dat verzoekers reeds enige tijd op Belgisch grondgebied verblijven en dat men terecht kan spreken van een onredelijke duur. We merken hierbij op dat het de keuze was van betrokkenen om geen gevolg te geven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hen betekend werden en om in precarie situatie in België te blijven. Ze betekenden een eerste bevel om het grondgebied te verlaten in juni 2011, minder dan 1 jaar na hun aankomst in België. Het was hun

persoonlijke keuze om nog een tweede asielaanvraag, 2 aanvragen 9ter en onderhavige aanvraag 9bis in te dienen. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Meester K. haalt aan dat er gewezen dient te worden op het feit dat verzoekers 's kinderen school zouden lopen in België. Een repatriëring zou enorme pedagogische problemen met zich meebrengen en zou in strijd zijn met het Kinderrechtenverdrag. Een onderbreking (ook tijdelijk) zou zeer nefaste gevolgen hebben voor de verderzetting van het onderwijs. We merken vooreerst op dat het jongste kind van betrokkenen nog niet schoolplichtig is. Vervolgens tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich naar alle waarschijnlijkheid zeer snel aanpassen aan een nieuwe situatie. Een algemene verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, er dient aangetoond welk artikel precies geschonden zou worden en hoe het precies geschonden zou worden. Noch wordt aangetoond waarom het nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen om terug te keren naar het herkomstland.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. (...)."

Op 4 september 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het bevel ten opzichte van eerste verzoeker luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

"(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

"(...)."

Het bevel ten opzichte van tweede verzoekster luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

"(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene kwam in België aan op 12.07.2010. Zij diende een asielaanvraag in op 12.07.2010, deze werd afgesloten op 26.05.2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03.06.2011. Op 14.06.2011 diende zij een tweede asielaanvraag in, deze werd op 08.07.2011 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken, emt een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 05 oktober 2011 diende mevrouw een aanvraag 9ter in. Op 29 februari 2012 werd deze ontvankelijk bevonden, doch op 13.12.2013 werd deze ongegrond bevonden. Vermits de verschillende procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing, is het verblijf van mevrouw niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden. (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in de nota volgende exceptie op:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

"In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71)." (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

De beslissing die een beoordeling van de aanvraag ingediend bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 inhoudt, berust op een afzonderlijke rechtsgrond en heeft een andere feitelijke grondslag dan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de vaststelling van het illegaal verblijf op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 inhoudt.

Een mogelijke onregelmatigheid in de besluitvorming ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 heeft niet ipso facto tot gevolg dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet op wettige wijze tot stand is gekomen en kan bestaan.

Het indienen van een beroep tot nietigverklaring of de mogelijkheid daartoe staat niet in de weg dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen en de rechtsgrond noch de feitelijke grond van een dergelijke beslissing wordt door het inleiden van de bedoelde beroepsprocedure aangetast.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk."

2.1.2. Ter zitting stellen verzoekers dat er wel degelijk een samenhang is: uit het gedrag van de verwerende partij die wacht om een bevel af te leveren tot er een beslissing is inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijkt dat er een samenhang is tussen de drie beslissingen. De drie beslissingen zijn op dezelfde dag genomen en de kennisgeving gebeurde dezelfde dag. Verzoekers stellen tevens

dat, mocht de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard zijn geweest, er geen bevelen om het grondgebied te verlaten waren afgegeven.

Er dient te worden aangenomen dat verzoekers *in casu* op voldoende wijze aantonen dat er samenhang is tussen de eerste, en de tweede en derde bestreden beslissing.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.2.1. Ambtshalve wordt gesteld dat de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen zijn in het kader van een gebonden bevoegdheid.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt en verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoekers geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, en na te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing kan aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.2.2. Verzoekers voeren in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM gecombineerd met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 22 van de Grondwet.

In het verzoekschrift voeren verzoekers het volgende aan :

"Tweede middel, tegen de twee bevelen om het grondgebied te verlaten, Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van het artikel 22 van het grondwet, van het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eerste grief

Volgens het artikel 22 van het grondwet : "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald".

Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens het artikel 8 van EVRM : « Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie".

In casu, de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing is strijdig met de eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoekers. Ze wonen in België sinds 2010. Ze hebben een lokale verankering en een gezinsleven.

Volgens het artikel 8 al. 2 van EVRM : “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De overheid moet wijzen dat ze een juist evenwicht heeft bewaard tussen het beoogde doel en de ernst van de afbreuk gedaan aan de rechten van de verzoeker.

In casu is het bestaan van een privéleven niet betwist. De verzoekers zijn op het grondgebied zonder onderbreking sinds 2010. Ze hebben een sociaal leven ontwikkeld. Ze spreken behoorlijk nederlands en frans. De kinderen gaan naar school.

In zijn beslissing heeft de verweerder de rechten van de verzoekers geschonden. Hij maakt een inbreuk op de rechten van de hele familie. Zijn beslissing is niet evenredig.

In casu is een juist evenwicht niet bewaard tussen de betrokken belangen. Dus is er een schending van het artikel 8 EVRM, van de grondwettelijke bepalingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 1980. (RvV, arrest n° 106.581 van 10 juli 2013, Kamga – n° 105.587 van 21 juni 2013, Asaad – n°104.724 van 10 juni 2013, Soumah).”

In de nota repliceert de verwerende partij hierop in ondergeschikte orde als volgt:

“In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers een schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat er in hun hoofde sprake is van een privéleven beschermingswaardig onder artikel 8 EVRM, waardoor een afweging diende te gebeuren aan de hand van het tweede lid van datzelfde artikel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden.

De beslissing werd immers genomen ten aanzien van het hele gezin, zodat allemaal het grondgebied dienen te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt bovendien gewezen op het feit dat verzoekers hun bewering, als zouden praktisch alle familieleden van hun in België verblijven, geenszins aantonen.

In zoverre de verzoekers verwijzen naar de banden die zij hier ten gevolge van hun integratie hebben uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). 1 RvV 27 mei 2011, nr. 62.224.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

Bespreking

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voeren verzoekers aan dat zij sinds 2010 in België leven, dat zij een lokale verankering en een gezinsleven hebben. Ze hebben een sociaal leven ontwikkeld, ze spreken behoorlijk Nederlands en Frans, de kinderen gaan hier naar school.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers (vader, moeder en twee minderjarige kinderen) allemaal het grondgebied dienen te verlaten en niet van elkaar worden gescheiden. Er is geen inbreuk op het gezinsleven.

Wat het privéleven van verzoekers betreft, wordt opgemerkt dat het in dit geval een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven is. Inzake een positieve verplichting voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven, dient teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- of gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers brengen in het geheel geen hinderpalen aan die hen zouden verhinderen om naar Kosovo terug te keren.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds, die *in se* erin bestaan om hun gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel ze niet voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden bevelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden bevelen, hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft onderzocht. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zich daarin een “synthesenota” bevindt van 3 september 2014 waaruit blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekers. Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers geen gegevens aanbrengen waarmee dan wel rekening had moeten worden gehouden.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekers doet bijgevolg geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Het beroep is niet ontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel, tegen de onontvankelijkheid van de aanvraag 9 bis, Schending van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, van artikel 22bis van het grondwet, van artikelen 9 bis, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en manifeste appreciatiefout.

Eerste grief

De integratie is een grondmotief die de regularisatie kan rechtvaardigen (Raad van State, arrest n° 116.916 van 11 maart 2003, 177.189 van 26 november 2007, 183.369 van 18 september 2008...). Het is ook door de instructie van 19 juli 2009 voorzien :

“Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft. Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpunt beroepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen”.

Er word beoordeeld door de Raad van State (arrest 87.112 van 9 mei 2000) : « les circonstances alléguées par l'étranger pour justifier une régularisation de son séjour sur place doivent être examinées concrètement par le ministre ou son délégué, dans chaque cas d'espèce; que la motivation de la décision qui statue sur la demande de régularisation doit refléter la réalité de pareil examen; qu'il apparaît des termes mêmes de la motivation du premier acte attaqué que la partie adverse a écarté les éléments invoqués par la requérante à l'appui de sa volonté d'intégration pour le seul motif "que la précitée ne réunit pas les conditions minimales ...que la décision litigieuse n'est pas adéquatement motivée. »

Uw Raad heeft per arrest n°107.410 van 26 juli 2013 beoordeeld dat : “De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat, door op geen enkele wijze te motiveren omtrent het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en derhalve is genomen met schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991”.

Nochtans verwerpt de verweerder alle elementen van integratie. De verzoekers hebben sociale banden in België ; ze spreken behoorlijk frans en nederlands ; de kinderen gaan naar school ; De beslissing zegt niet waarom hun verblijf sinds 2010 in België en hun integratie niet voldoende is om geregulariseerd te worden. De verweerder heeft geen rekening van deze elementen gehouden.

Bijgevolg miskent de beslissing het gezag van gewijsde van Uw arrest n°107.410 van 26 juli 2013, het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991.

Tweede grief

Volgens het artikel 9bis §1er van de wet van 15.12.80 : “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde”

Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 hierboven zijn geen omstandigheden die als overmacht gelden, maar die maken het bijzonder moeilijk voor een buitenlander die in België verblijft om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst toe te passen voor overheden bevoegde Belgische diplomatieke visum terug.

Volgens de beslissing zijn er geen buitengewone omstandigheden. Toch zijn er wel buitengewone omstandigheden.

De verzoekers hebben twee kinderen die naar school gaan (Stuk 6).

De Raad van State heeft verschillende keren beoordeeld dat de onderbreking van een studiejaar van een minderjarig kind een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9 al 3 van de wet van 15.12.80 is. Hetzelfde kan worden gezegd van de kleuterschool. (Raad van State., 20 juni 2000, arrest n° 88.076, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 282 ; Raad van State., 3 augustus 1998, arrest n° 75.549 ; Raad van State., 29 september 1998, arrest n° 75.994 ; Raad van State, 4 februari 2002, arrest n° 103.146, Rev. Dr. Etr., 2002, n° 117, p. 129 ; Raad van State., 27 oktober 2004, arrest n° 136.791, Rev. Dr. Etr., 2004, n° 130, p. 593 ; Raad van State, 18 februari 2004, arrest n° 128.259, Rev. Dr. Etr., n° 127, 2004, p. 65).

Er werd beoordeeld dat : « ...l'obligation d'interrompre une année scolaire, fût-elle maternelle, pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine... qu'il en est d'autant plus ainsi qu'il résulte des travaux préparatoires de la loi du 22 décembre 1999... qu'en ce qui concerne l'application de cette loi, l'âge de la scolarité commence à deux an et demi ; qu'en se bornant, en l'espèce, à affirmer qu'on ne peut parler de scolarisation des enfants car ils n'ont pas encore atteint l'âge de scolarité obligatoire et ne fréquentent que l'école maternelle, la partie adverse n'a pas justifié légalement sa décision... ». (arrest van 6 maart 2001, RDE 2001, p.217)

Volgens het artikel 22bis van het grondwet : "Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat"

Volgens het artikel 3 van het verdrag inzake de Rechten van het kind : " Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging "

De onderbreking van een studiejaar kan ook een schending vormen van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

Er werd beoordeeld dat : « La Convention de New-York relative aux droits de l'enfant a été adoptée le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 15 novembre 1991. L'article 3 de cette Convention dispose que dans toutes les décisions qui concernent les enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».

Er wordt door het artikel 28.1.e) van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind voorzien dat "De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen".

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen is niet verenigbaar met de scholing van de kinderen. Bovendien zal het bijzonder moeilijk voor de verzoekers en de kinderen. (Raad van State, arrest n°99.050 van 24/09/2001, arrest van 11 maart 2004, Adm. publ. mens., 2004, p. 75).

Bijgevolg miskent verweerder de belangen van de kinderen en de bepalingen van nationale en internationale instrumenten."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het eerste middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers een schending aan van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 9bis, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers verwijten verwerende partij dat met de elementen van integratie en verblijf geen rekening werd gehouden, terwijl dit een grondmotief is die de regularisatie kan rechtvaardigen. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 juli 2013, dat door de bestreden beslissing zou worden miskend.

Verzoekers stellen vervolgens dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt die de aanvraag in het buitenland onmogelijk maakt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, een uitzonderingsbepaling is en bijgevolg restrictief moet worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling, die in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Een interpretatie waarbij "het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen" niet wordt gerespecteerd, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd.

Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (Parl. St.Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

De elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoekers verwijzen, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Ook het feit dat verzoeker hier een privéleven of sociale relaties zou hebben opgebouwd, kunnen de aanvraag in het land van herkomst niet verhinderen.

Verzoekers geven overigens zelf aan in hun verzoekschrift dat “de integratie (...) een grondmotief (is) die de regularisatie kan rechtvaardigen”.

Het is evenwel geen buitengewone omstandigheid die een aanvraag in het buitenland voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Los van het feit dat België geen precedentenwerking kent, waardoor rechters niet gebonden zijn aan eerdere gerechtelijke uitspraken, is de verwijzing naar het arrest van 26 juli 2013 van de Raad niet relevant, nu die beslissing een ongegrondheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betrof. In casu werd een onontvankelijkheidsbeslissing genomen, omdat onder andere de elementen van integratie en verblijf in deze fase niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers kunnen derhalve niet voorhouden als zou de bestreden beslissing, het gezag van gewijsde van het arrest van 26 juli 2013 miskennen.

Daar waar verzoekers verwijzen naar hun schoongaande kinderen en zij andermaal aanhalen dat dit gegeven het voor hen bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst, zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, tonen zij niet aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

“We merken vooreerst op dat het jongste kind van betrokkenen nog niet schoolplichtig is. Vervolgens tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich naar alle waarschijnlijkheid zeer snel aanpassen aan een nieuwe situatie een algemene verwijzing naar het kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, er dient aangetoond te worden welk artikel precies geschonden zou worden en hoe het precies geschonden zou worden. Noch wordt aangetoond waarom het nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen om terug te keren naar het herkomstland.”

Verzoekers verwijzen andermaal naar het kinderrechtenverdrag en geven a posteriori aan welke bepalingen geschonden zouden zijn, doch laten andermaal na aan te tonen op welke wijze die bepalingen precies geschonden zouden worden.

Daargelaten de vraag of de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag waar verzoekers zich in hun verzoekschrift op beroepen directe werking hebben, laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekers hun kinderen geen recht op onderwijs ontnemt.

Er wordt daarentegen gemotiveerd dat verzoekers hun kinderen zeer jong zijn, dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is en dat zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Voor zoveel als nodig verwijt verwerende partij dat het arrest nummer nr. 119.898 van de Raad van 28 februari 2014:

“In zoverre verzoekende partij betoogt dat het schoollopen van haar kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). (...)

Waar zij nog verwijst naar het feit dat haar kind recht heeft op onderwijs, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat het kind het recht op onderwijs wordt ontzegd. Immers wordt duidelijk aangegeven dat verzoekende partij niet aantoont dat haar kind geen onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De materiele motiveringsplicht werd net zo min geschonden. De verwerende partij heeft immers aangegeven waarom de door verzoekers aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹

Verzoekers maken de door hen voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 13 januari 2014 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- een terugkeer naar hun land van herkomst zou een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM;
- verzoekers verblijven reeds enige tijd op het Belgisch grondgebied, men kan spreken van een onredelijke duur;
- het is onwenselijk dat verzoekers in dit stadium van integratie gedwongen zouden moeten terugkeren naar hun geboorteland;
- verzoekers' kinderen lopen school in België, een repatriëring zal enorme pedagogische problemen met zich meebrengen;
- er wordt gewezen op regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers;
- praktisch alle familieleden van verzoekers verblijven in België op legale wijze, in Kosovo hebben verzoekers geen familie en geen eigendom.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers voeren aan dat de elementen van integratie een grondmotief vormen dat de regularisatie kan rechtvaardigen.

Over de integratie van verzoekers wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen hun integratie zeker duurzame sociale bindingen teweeggebracht zouden hebben, dat betrokkenen vanaf hun aankomst in België ten eerste werk zouden gemaakt hebben van hun integratie in de samenleving, dat zij op heden behoorlijk Frans en Nederlands zouden spreken, dat zij zouden beschikken over uitstekende kwalificaties, dat zij zouden kunnen en zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin, dat betrokkenen

zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking en dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen zouden willen steunen en helpen, dat zij gewaardeerd zouden worden als aangename en gedreven personen, onomstotelijk vast zou staan dat verzoekers sociale banden met België zouden hebben, dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat zij gedurende hun verblijf hun centrum van belangen hier opgebouwd zouden hebben, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

en

"Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en onmogelijk zou zijn en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Zij hebben echter op geen enkele concrete wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst. De loutere bewering dat zij een trauma zouden oplopen is onvoldoende.

Meester K. stelt dat verzoekers reeds enige tijd op Belgisch grondgebied verblijven en dat men terecht kan spreken van een onredelijke duur. We merken hierbij op dat het de keuze was van betrokkenen om geen gevolg te geven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hen betekend werden en om in preciaire situatie in België te blijven. Ze betekenden een eerste bevel om het grondgebied te verlaten in juni 2011, minder dan 1 jaar na hun aankomst in België. Het was hun persoonlijke keuze om nog een tweede asielaanvraag, 2 aanvragen 9ter en onderhavige aanvraag 9bis in te dienen. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Meester K. haalt aan dat er gewezen dient te worden op het feit dat verzoekers 's kinderen school zouden lopen in België. Een repatriëring zou enorme pedagogische problemen met zich meebrengen en zou in strijd zijn met het Kinderrechtenverdrag. Een onderbreking (ook tijdelijk) zou zeer nefaste gevolgen hebben voor de verderzetting van het onderwijs. We merken vooreerst op dat het jongste kind van betrokkenen nog niet schoolplichtig is. Vervolgens tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich naar alle waarschijnlijkheid zeer snel aanpassen aan een nieuwe situatie. Een algemene verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, er dient aangetoond welk artikel precies geschonden zou worden en hoe het precies geschonden zou worden. Noch wordt aangetoond waarom het nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen om terug te keren naar het herkomstland."

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met deze beoordeling van hun elementen van integratie.

In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers volledig voorbijgaan aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoekers betogen dat de door hen aangevoerde elementen van integratie wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers' aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekers blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekers verduidelijken niet waarom hun integratie het zou bemoeilijken om een aanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van deze Raad met het nummer 107 410 van 26 juli 2013, dient erop te worden gewezen dat zij niet met concrete gegevens aantonen dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als de verzoekers in deze zaak. Tevens wordt erop gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

3.3.3. Verzoekers uiten eveneens kritiek op het feit dat het schoollopen van de kinderen niet aangenomen wordt als buitengewone omstandigheid. In dit verband wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt onder punt 3.3.1. van dit arrest. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoekers niet aantonen dat de motieven in verband met het naar school gaan van de kinderen steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers ten slotte nog verwijzen naar de artikelen 3 en 28 het Kinderrechtenverdrag en artikel 22 van de Grondwet, wordt opgemerkt dat, daargelaten de vraag of deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, de bestreden beslissing geen specifieke maatregel betreffende verzoekers' kinderen is en niet als gevolg heeft dat aan de kinderen van verzoekers het recht op onderwijs wordt ontzegd. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen doen gelden die verantwoorden dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen.

De aangevoerde schending van deze bepalingen kan niet worden aangenomen.

3.3.4. De aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt op geen enkele wijze met concrete gegevens uiteengezet. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Aangezien verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze zij deze artikelen geschonden achten, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. Het tweede middel is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds gesteld in punt 2. van dit arrest, is het beroep niet ontvankelijk wat deze bestreden beslissingen betreft en wordt dit middel bijgevolg niet onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET